

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך א' - חלק כ"ח

קונטרס 328

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בְּתִיב. וְלַעֲלָמָא דְּאֲתִי בְּתִיב, (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן
הִנֵּה הַנֶּגַם וְגו'.

חֻטְמָא דְּזַעִיר אֲנַפִּין, תְּקוּנָא דְּפְרָצוּפָא. כָּל פְּרָצוּפָא
בִּיה אֲשֶׁתְּמוּדַע. חֻטְמָא דָּא, לֹא כְּחֻטְמָא
דְּעִתִּיקָא קִדִּישָׁא סְתִימָאָה דְּכָל סְתִימִין. דְּחֻטְמָא
דְּעִתִּיקָא, חַיִּים דְּחַיִּים (לְכֹלָא). דְּהָא מִתְרִין נוֹקְבִין, נְפֻקִין
רוּחִין דְּחַיִּין, לְכֹלָא. בְּהַאי זַעִיר אֲנַפִּין בְּתִיב, (שמואל ב
כב) עָלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ וְגו'.

בְּהַאי תְּנַגָּא כָּל גּוּנִי (תרי גווי) אֲחִידָן בִּיה, בְּכָל גּוּנָא
וְגוּנָא, אֲחִידָן בְּמָה מְאָרִיהוֹן דְּדִינָא קִשְׂיָא.
דְּאֲחִידָן בְּהַהוּא תְּנַגָּא. (ובגין כך) וְלֹא מִתְבַּסְּמִין בְּלָהוּ,

ספר מאורות הזהר

ורבי אלעזר י' ימים וי' לילות רצופים ועוסקים בספרי הזהר. וזה הסדר הם עושים
עשרה ימים קדם שבועות ועשרה ימים קדם ראש השנה תמיד. (ספר מצרף לחכמה)

כך נהגו הראשונים כמלאכים, רבנן קדישין, תקיפי ארעא דישׂראל של אותו הדור
דעה, שעלו בחצרות בית ה' במירון שתי פעמים בשנה ולמדו שם זהר הקדוש בקדש,
שפכו את לבם בכי ומרירות לבם לתקון נפשם בתשובה עלאה. וכן מציינו שנהגו בן
תלמידי גורי האר"ל ושאר חכמי וגדולי התורה מצפת ת"ו לעלות מירונה שני פעמים
בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש. (טעמי המנהגים, עניני הלולא דרשב"י)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אַלָּא בַתְּנָנָא דְּמַדְּבַחָא דְּלַתְּפָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית
ח) וַיִּרַח יי' אֶת רִיחַ הַגְּיחָח. מֵהוּ הַגְּיחָח. אֶתְבַּסְמוּתָא
דְּמֵאֲרֵי דִינָא, גַּחַת רוּחַ.

וַיִּרַח יי' אֶת רִיחַ הַגְּיחָח, אֶת רִיחַ הַקָּרְבָּן לָא כְּתִיב,
אַלָּא אֶת רִיחַ הַגְּיחָח. דְּכֻלְּהוּ גְבוּרָאן דְּאַחִידוּן
בְּחוּטְמָא, וְכָל דְּאַתְאַחְדוּן בְּהוּ, פְּלְהוּ מֵתְבַסְמוּן. וְכֻמָּה
גְבוּרָאן מֵתְאַחְדוּן פְּחֻדָא, דְּכְתִיב (תהלים קו) מִי יִמְלֵל
גְבוּרוֹת יי' יִשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלָּתוֹ. וְהֵאֵי חוּטְמָא, מֵחַד
נוֹקְבָא נִפְק אִשָּׁא דְּאַכְלָא כָּל שְׂאֵר אֲשִׁין. בְּחַד נוֹקְבָא
תְּנָנָא. וְהֵאֵי וְהֵאֵי אֲשִׁתְּכַח בְּאִשָּׁא וְתְנָנָא דְּמַדְּבַחָא.

ספר מאורות הזהר

פָּרַק ה - הַעֲלִיָּה לְמִירוֹן מִימֵי הַמִּשְׁנָה עַד יְמֵינוּ

- א) הַשְּׁתַּטְחוֹת הַתְּנָאִים עַל קִבְר רִשְׁבִּי בְּמִירוֹן
א. תְּלַמִּידֵי הַרְשֵׁבִי וְסוֹפְרוֹ הַנְּאָמֵן הַתְּנָא רַבִּי אַבָּא (רָאָה רִישׁ אֲדָרָא זוּטָא זְהַר חֶלֶק ג'
רפז.) הַשְּׁתַּטַּח עַל קִבְרוֹ, וְהַזְכִּיר שֵׁם מְמַעְשֵׂיו הַטּוֹבִים (רָאָה פְּסִיקְתָא רַבְתִּי פָּרַק י"ב), וְלָמַד
שֵׁם מִתּוֹרַת רַבּוּ הַרְשֵׁבִי (רָאָה זְהַר הַקְּדוּשׁ ח"א דָּף קנ"ו.).
- ב. מִתְּלַמִּידֵי הַרְשֵׁבִי וְדָבֵי אֲדָרָא קְדִישָׁא הַתְּנָא רַבִּי חֵיָא רַבָּא (רָאָה זְהַר הַקְּדוּשׁ ח"ב
י"ד.) הַשְּׁתַּטַּח עַל צִיּוֹן רַבּוּ הַקְּדוּשׁ בְּמִירוֹן וְהַזְכִּיר מְמַעְשֵׂיו וּמַגְדִּילַת מַעְלָתוֹ בְּשָׂמִים
מִמַּעַל מֵה שְׂרָאָה בְּעִינֵי קְדָשׁוֹ, (רָאָה בּוֹהַר הַקְּדוּשׁ בַּהַקְּדָמָה דָּף ד.).

מתעטרא באַבְּהָן, וְרָזָא דִּילִיָּה סְלִיק וְנַחֲתִית, פְּגוּוֹנָא דָּא מִצַּפ"ץ, (מצפ"ץ) שְׁמָא דְתַלְיִסְר מְכִילִין דִּרְחֻמִּי. אֵינּוּן תְּרִיסְר, רָזָא דְרַתִּיכָא קַדִּישָׁא, דְנִפְיָק מַחַד, דְשִׁרְיָא עַלְיָהּוּ וּבְגִין פְּךָ (סְלִיק וְנַחֲתִית, וְנִלְחָה סְלִקוֹן וְנַחֲתִין בְּרַ הָאֵי שְׁמָא דַּמ"ב דְסְלִיק וְלֹא נַחֲתִית וְעַל דֹּא) שְׁמָא דְשִׁבְעִין וְתַרְיִן סְלִיק וְנַחֲתִית, סְלִיק מִסְטְרָא דָּא, וְנַחֲתִית מִסְטְרָא דָּא. שְׁמָא דְתַלְיִסְר מְכִילִין, סְלִיק מִסְטְרָא דָּא, וְנַחֲתִית מִסְטְרָא דָּא, וְהָהוּא דְנַחֲתִית בְּגִין לְאַמְשָׁכָא טִיבוּ לְתַתָּא. וְעַל דָּא, א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ ז"ע ח"ס ט"ן י"ם כ"ל. אַתְוּוֹן קַדְמָאֵי סְלִקִין בְּחוּשְׁבְּנָא, וְאַתְוּוֹן אַחְרָנִין נַחֲתִי בְּחוּשְׁבְּנָא, בְּגִין לְאַמְשָׁכָא טִיבוּ דְלַעֲיֵלָא לְתַתָּא.

שְׁמָא דְאַרְבַּעִין וְתַרְיִן, אִיהוּ מִתְעַטְרָא לְרַתִּיכָא עַלְאָה. שְׁמָא דְשִׁבְעִין וְתַרְיִן, אִיהוּ מִתְעַטְרָא לְרַתִּיכָא תַתָּאָה. זַפְאָה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דְמַשְׁתַּדַּל לְמַגְדַּע לְמֵאֲרִיָּה, זַפְאָה אִיהוּ בְּעַלְמָא דִין וּבְעַלְמָא דְאַתִּי.

וּבְגִין פְּךָ, תּוּשְׁבַּחְתָּא דְשַׁבְּתָא דְקָא מְשַׁבְּחָא לְמַלְכָא דְשַׁלְמָא דִּילִיָּה. מְשַׁבַּח לִיָּה בְּשָׁמָא דְשִׁבְעִין וְתַרְיִן, וּבְעַשְׂרִין וְתַרְיִן תִּיבִין, רָזָא דְעַשְׂרִין וְתַרְיִן אַתְוּוֹן, בְּגִין דְתַתְעַטְר בִּיָּה לְסַלְקָא לַעֲיֵלָא בְּתוּשְׁבַּחְתָּא דָּא. וְעַל דָּא, אֶל אָדוֹן, תּוּשְׁבַּחְתָּא דְעַלְמָא דְאַתִּי אִיהוּ, וּפְרִיחוּ (ס"א וּפְרִיחוּ) דְרַתִּיכָא קַדִּישָׁא עַלְאָה, דְמִתְעַטְרָא לְסַלְקָא לַעֲיֵלָא, וּפְרִיחוּ דְכֻנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְמִתְעַטְרָא לְסַלְקָא גּוֹ רַתִּיכָא עַלְאָה.

א"ת ב"ש, סְלִקִין וְנַחֲתִין, כְּמָה דְאַתְמַר. א"ל ב"ם סְלִקִין וְלֹא נַחֲתִין, וְסִימְנִין, דָּא שַׁבְּתָא בְּלַחֲדוּדִי. וְדָא שַׁבְּתָא וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, דְסַלְקָא רָזָא לַעֲיֵלָא לַעֲיֵלָא, עַד דְמִתְעַטְרָא כְּלָא בְּאִין סוּף.

הַמִּתְעַטְר בְּאַבּוֹת, וְסוּדוּ עוֹלָה וְיוֹרֵד כְּמוֹ זֶה מִצַּפ"ץ, (מצפ"ץ) שֵׁם שֶׁל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַרְחֻמִּים. הֵם שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה, סוּד הַמְרַקְבָּה הַקְדוּשָׁה שְׁיִוְצָאִים מֵאַחַד שְׁשׂוּרָה עֲלֵיהֶם, וְלִכְּן (עוֹלָה וְיוֹרֵד, וְכֵלִם עוֹלִים וְיוֹרְדִים חוּץ מִזֶּה הַשֵּׁם שֶׁל מִיב שְׁעוֹלָה וְלֹא יוֹרֵד, וְעַל זֶה) הַשֵּׁם שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם עוֹלָה וְיוֹרֵד. עוֹלָה מְצַד זֶה וְיוֹרֵד מְצַד זֶה. הַשֵּׁם שֶׁל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת עוֹלָה מְצַד זֶה וְיוֹרֵד מְצַד זֶה. וְאוֹתוֹ שְׁיִוְרֵד, כְּדִי לְמַשֵּׁף טוֹב לְמַטָּה. וְעַל זֶה, א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"ץ ו"פ ז"ע ח"ס ט"ן י"ם כ"ל. הָאוֹתִיּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת עוֹלוֹת בְּחֻשְׁבוֹן, וְאוֹתִיּוֹת אַחְרוֹת יוֹרְדוֹת בְּחֻשְׁבוֹן, כְּדִי לְמַשֵּׁף אֶת הַטּוֹב שֶׁלְמַעְלָה לְמַטָּה.

הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם הוּא מִתְעַטְר לְמַרְכָּבָה הַעֲלִיוֹנָה. הַשֵּׁם שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם מִתְעַטְר לְמַרְכָּבָה הַתַּחְתּוֹנָה. אֲשֶׁרִי חֵלְקוֹן שֶׁל מִי שֶׁמַּשְׁתַּדַּל לְהַכִּיר אֶת רַבּוֹנוֹ. אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וְרַבֵּן תּוּשְׁבַּחְתָּא שֶׁל שַׁבְּתָא שֶׁמַּשְׁבַּחַת אֶת הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שֶׁלוֹ, מְשַׁבַּחַת בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם וּבְעַשְׂרִים וּשְׁתַּיִם תַּבּוֹת, הַסּוּד שֶׁל עַשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, כְּדִי שֶׁתְעַטְר בּוֹ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה בְּתַשְׁבַּחַת הַזֶּה. וְלִכְּן אֶל אָדוֹן - תּוּשְׁבַּחַת הַעוֹלָם הַבָּא הוּא, וּפְרִיחַת (וּקְשִׁירַת) הַמְרַקְבָּה הַקְדוּשָׁה הַעֲלִיוֹנָה שֶׁמִּתְעַטְרַת לַעֲלוֹת לְמַעְלָה, וּפְרִיחַת כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְעַטְרַת לַעֲלוֹת בְּתוֹךְ הַמְרַקְבָּה הַעֲלִיוֹנָה.

א"ת ב"ש עוֹלִים וְיוֹרְדִים, כְּמוֹ שְׁנַתְבָּאָר. א"ל ב"ם עוֹלִים וְלֹא יוֹרְדִים, וְסִימְנֵךְ - זוֹ שַׁבְּתָא לְבִדְהָ. וְזוֹ שַׁבְּתָא וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁעוֹלָה הַסּוּד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עַד שֶׁהַכֵּל מִתְעַטְר בְּאִין סוּף.

אל ברוך - זה סודו של אותיות
קטנות ותקוני כנסת ישראל בכל
יום ומשום שאתן
אותיות קטנות, אין רוח ביניהן,
והן תקוני העולמות שבאות עם
הגבירה למלך העליון.

קדשה זו שמקדשים המלאכים
העליונים אינה בְּיחיד, והרי
בארנו, כל קדשה שהיא בלשון
הקדש, אסור ליחיד לאמרה.
תרגום - לעולם בְּיחיד, ולא
ברבים. והיחיד הוא תקון שלו
ודאי, ולא רבים. וסימן לסוד זה
- שנים מקרא ואחד תרגום. שנים
זה לשון רבים, שדאי קדשה של
לשון הקדש אסורה בְּיחיד.
קדשת תרגום אסורה ברבים,
אלא בְּיחיד לעולם. אחד תרגום
שנינו, ולא שנים ולא יותר.
התרגום בא למעט, וכף צריך.
לשון הקדש בא לרבות, וכף צריך.
שמעלים בקדש ולא מורידים.
ובתרגום מורידים ולא מעלים.
שנינו אחד, ולא יותר, ולא מעלים
כלל.

הקדשה הזו - הקדשה
שהתקדשה השכינה, וכל אותן
מרקבותיה להתתקן אל המלך
העליון. ומשום שהיא קדשת
העולם התחתון, היא מישב ולא
בעמידה. קדשה אחרת של חזרת
התפלה היא קדשה של העולם
העליון, ולכן היא בעמידה, כדי
להמשיכה למטה, וכל דברי
העולם העליון הם בעמידה ולא
מישב.

ובכל הקדשות הללו ישראל
מתקדשים בהם למטה, ולכן
ישראל מתקדשים בקדשת
המרקבה התחתונה מישב,
ובקדשת המרקבה העליונה
מעמד. קדשה אחרת היא תוספת

אל ברוך, דא סדורא דאתון זעירין, ותקוני
כנסת ישראל בכל יומא בצלותא. ובגין
דאינון אתון זעירין, לית רוחא ביניהו,
ואינון תקוני עולמות דאתין עם מטרוניתא
לגבי מלכא עלאה.

קדושה דא דקא מקדשי מלאכי עלאי, לאו
איהו בְּיחיד. והא אוקימנא, כל
קדושה דאיהו בלשון הקודש, יחיד אסיר ליה
למימר. תרגום, לעולם בְּיחיד, ולא בסגיאין,
ויחיד איהו תקונא דיליה ודאי, ולא סגיאין.
וסימן לרזא דא, שנים מקרא ואחד תרגום.
שנים לישנא דסגיאין איהו, ודאי קדושה
דלשון הקודש אסיר איהו בְּיחיד. קדושת
תרגום אסיר איהו בסגיאין, אלא בְּיחיד
לעולם. אחד תרגום תגין, ולא תרין ולא
יתיר. תרגום אתיא למיעוטא, והכי אצטריך.
לשון הקודש אתיא לרובייה, והכי אצטריך.
דמעלין בקודש ולא מורידין. ובתרגום
מורידין ולא מעלין. אחד תגין, ולא יתיר,
ולא מעלין כלל.

קדושה דא, קדושתא דאתקדשת שכינתא,
וכל אינון רתיכין דילה, לאתתקנא
לגבי מלכא עלאה. ובגין דאיהו קדושת
עלמא תתאה, איהו מיושב ולא בעמידה. (ד)
קדושה אחרא דאהדורי עלותא, איהו
קדושתא דעלמא עלאה, ובגין כן איהו
בעמידה, בגין לאמשכא לה לתתא, וכל מלוי
דעלמא עלאה, איהו בעמידה ולא מיושב.

ובכל הני קדושתו, ישראל מתקדשי בהו
לתתא. ועל דא ישראל מתקדשי
בקדושה דרתיכא תתאה מיושב. ובקדושה
דרתיכא עלאה מעומד. קדושה אחרא, איהו

תוספת קדושה, בגיני כן איהו בְּתר עלותא. ובגין דאיהו תוספת קדושה,

קדושה, ולכן היא אחר התפלה. ומשום שהיא תוספת קדושה על קדושות אחרות, היא אחר התפלה. ומשום שכל אחד ואחד צריך למשוך עליו מאותה תוספת, נתקן לכל יחיד ויחיד קדשת תרגום.

ואם תאמר, הרי יש בה קדשת לשון הקדש - אותה לצבור, להתקדש פלם בכלל באותה תוספת קדושה. ומשום שליחיד אין רשות לאמרה בלשון הקדש ולהתקדש יחיד, התקינה בלשון תרגום, והיא בלחיד, להתקדש כל אחד ואחד באותה תוספת להמשיך עליו יתר קדושה. אשרי חלקם של ישראל שמתקדשים בקדושות עליונות, משום שהם דבקים למעלה, שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים

בה' אלהיכם חיים פלכם היום. כתוב, (מלכים ב ד) הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא עבר וגו'. וכתוב, נעשה נא עלית קיר קטנה וגו'. בפסוק זה יש סמך בעלמא לסדור התפלה. הנה נא ידעתי - זהו הרצון שצריך אדם לשים בתוכו בתפלה. כי איש אלהים קדוש הוא - זהו העולם העליון, שיושב על פסא כבודו, וכל הקדושות יוצאות ממנו, והוא מקדש את כל העולמות. עבר עלינו תמיד - מאותה קדושה שהוא מקדש את כל העולמות למעלה, הוא מקדש אותנו בעולם הזה. שהרי אין קדושה למעלה אלא אם יש קדושה למטה, כמו שנאמר ונקדשתי בתוך בני ישראל.

והוא"ל וכך הוא, נעשה נא עלית קיר קטנה. זהו סדור של תקון השכינה, שהיא עלית קיר, כמו שנאמר (ישעיה לח) ויסב חזקתו פניו אל הקיר. קטנה, משום

על קדושן אחרנין, איהי לבתר צלותא. ובגין דכל חד וחד בעי לאמשכא עליה מההוא תוספת, אתתקן לכל יחיד ויחיד קדושת תרגום.

וא' תימא הא אית בה קדושת לשון הקדש. ההוא לצבור, לאתקדשא כלהו בכלל, בההוא תוספת קדושה. ובגין דיחיד לית ליה רשות, לאומרה בלשון הקדש, ולאתקדשא יחידאי, אתקינו לה בלשון תרגום, ואיהו בלחיד, לאתקדשא כל חד וחד בההוא תוספת, לאמשכא עליה קדושה יתיר. ופאה חולקיהון דישראל, דקא מתקדשי בקדושי עלאי, בגין דאינון דבקינ לעילא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביני' אלהיכם חיים פלכם היום.

כתוב (מלכים ב ד) הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא עובר וגו', וכתוב נעשה נא עלית קיר קטנה וגו', בהאי קרא אית לן סמך בעלמא לסדורא דצלותא. הנה נא ידעתי, דא איהו רעותא דאצטריך בר נש לשואה בגויה בצלותא. כי איש אלהים קדוש הוא, דא איהו עלמא עלאה, דאיהו יתיב על פרסי יקריה, וכל קדושאן נפקין מניה, ואיהו מקדש לכלהו עלמין. עובר עלינו תמיד, מההוא קדושה דאיהו מקדש לכל עלמין לעילא, איהו מקדש לן בהאי עלמא. דהא לית קדושה לעילא, אלא אי אית קדושא לתתא, פמה דאת אמר (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל.

והוא"ל וכך הוא, נעשה נא עלית קיר קטנה, דא איהו סדורא דתקונא דשכינתא, דאיהי עלית קיר, פמה דאת אמר (ישעיה לח) ויסב חזקתו פניו אל הקיר. קטנה: בגין דאיהי

זַעֲרָא, פְּמָה דְּאֵת אָמֵר (קהלת ט) עִיר קְטַנָּה.
וְנָשִׁים לוֹ שָׁם בְּתַקּוּנָא דָּא דְּאָנָן מִתְקַנִּין,
וּבְסִדְרָא דִּילָן בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחָן וּבְצִלוֹתָא,
(ובתקונא דא) אָנָן מִתְקַנִּין לְגַבִּיּה, לְנִיחָא דִּילִיָּה.
מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף וּמְנוּרָה. אַרְבַּע אֲלִין, פְּלֵהוּ
בְּשִׁכְיִנְתָּא אֵינוּן. וְאִיָּה (בלא) בְּכָל תְּקוּנֵין אֲלִין
מִתְתַקְּנִין, לְגַבִּי עֲלָמָא עֲלָהָא בְּסִדְרָא דְּאָנָן
מְסֻדְרִין.

בְּסִדְרָא דְּצִלוֹתָא דְּעַרְבִית, וּבְתַקּוּנָא דִּילִיָּה,
הָא מִטָּה. בְּסִדְרָא דְּאֵינוּן קְרַבְנִין
וְעֲלוּן, דְּאָנָן מְסֻדְרִין בְּצַפְרָא וְאֵינוּן שִׁירִין
וְתוֹשְׁבֵיחָן, הָא שִׁלְחָן. וּבְהֵוּא סִדְרָא
דְּצִלוֹתָא דְּמִיּוֹשֵׁב, וּבְתַקּוּנָא דְּקִרְיַת שְׁמַע,
בְּהֵוּא יְחֻדָּא דְּאָנָן מִתְקַנִּין הָא כֶּסֶף. בְּהֵוּא
סִדְרָא דְּצִלוֹתָא דְּמַעֲוִמָד, וּבְאֵינוּן קְדוּשָׁאן,
וְתוֹסַפְתָּ קְדוּשָׁה, וּבְרַפָּאן, דְּאָנָן מְסֻדְרִין (לה)
הָא מְנוּרָה.

וּזְכָאָה אִיָּהוּ בַר נָשׁ, דְּדָא שְׁוִי בְּרַעוּתִיָּה,
לְאַשְׁלָמָא לְגַבִּי מְאָרִיָּה בְּכָל יוֹמָא,
וְלֵאֲתַקְּנָא הָאִי עֲלִית קִיר קְטַנָּה, לְגַבִּי מְאָרִיָּה
בְּהֵנִי תְקוּנֵין. פְּדִין וְדָאִי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא יְהֵא
אוּשְׁפִיזִיָּה בְּכָל יוֹמָא. וּזְכָאָה אִיָּהוּ בְּהֵאִי
עֲלָמָא, וּזְכָאָה אִיָּהוּ בְּעֲלָמָא דְּאֵתִי. בְּגִין
דְּאֲלִין אַרְבַּע, אֵינוּן תְּקוּנֵי דְּשִׁכְיִנְתָּא,
לְאֵתַתְקַנָּא לְגַבִּי בְּעֵלָה. בְּאַרְבַּע תְּקוּנֵין אֲלִין,
אַתְתַּקְּנָת בְּשִׁפְרֵהָא, בְּחֻדְוֵהָא, בְּחֻזְוֵהָא, עַל
יְדֵי דְּעַמָּא קְדִישָׁא בְּכָל יוֹמָא.

מִטָּה אֲתִיָּהִיבַת לִיָּה לְיַעֲקֹב לְאַתְתַּקְּנָא, וְעַל
דָּא יַעֲקֹב אֲתַקִּין צִלוֹתָא דְּעַרְבִית. שִׁלְחָן
אַתְקִין דְּוֹד מְלָפָא, בְּאֵינוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבֵיחָן
דְּאִיָּהוּ אֲתַקִּין, פְּמָה דְּאֵת אָמֵר (תהלים כג) תַּעֲרֹף
לְפָנַי שִׁלְחָן נִגְדַּ צוֹרְרִי. כֶּסֶף אֲתַקִּין אַבְרָהָם,
בְּאַתְתַּקְּוֹתָא דִּילִיָּה, דְּעַבִּיד טִיבוּ וּשְׁלִימוּ דְּנִשְׁמַתִּין לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, וְלִית

שְׁהִיא קְטַנָּה, כְּמוֹ שִׁנְאָמֵר (קהלת ט)
עִיר קְטַנָּה. וְנָשִׁים לוֹ שָׁם - בְּתַקּוּן
הַזֶּה שְׁאָנוּ מִתְקַנִּים, וּבְסִדְרֵי שְׁלָנוּ
בְּשִׁירוֹת וְתוֹשְׁבוֹת וְתַפְלָה, (ובתקון
יה) אָנוּ מִתְקַנִּים לוֹ, לְמְנוּחוֹ.
מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף וּמְנוּרָה - כָּל
הָאַרְבַּעָה הֵלְלוּ הֵם בְּשִׁכְיָה, וְהִיא
(בלא) בְּכָל הַתְּקוּנִים הֵלְלוּ מִתְקַנִּים
לְעוֹלָם הָעֲלוּן בְּסִדְרֵי שְׁאָנוּ
מְסֻדְרִים.

בְּסִדְרֵי שֵׁל תַּפְלַת עַרְבִית וּבְתַקּוּן
שֵׁלוּ - הָרִי מִטָּה. בְּסִדְרֵי שֵׁל אוֹתָם
קְרַבְנֵי וְעוֹלוֹת שְׁאָנוּ מְסֻדְרִים
בְּבִקְרֵי אוֹתָם שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבוֹת -
הָרִי הַשִּׁלְחָן. וּבְאוֹתוֹ סִדְרֵי שֵׁל
תַּפְלַת מִיָּשֵׁב וּבְתַקּוּן שֵׁל קְרִיַת
שְׁמַע בְּאוֹתוֹ יְחֻדַּי שְׁאָנוּ מִתְקַנִּים
- הָרִי כֶּסֶף. בְּאוֹתוֹ סִדְרֵי שֵׁל
תַּפְלַת מְעַמֵּד וּבְאוֹתוֹ קְדָשׁוֹת
וְתוֹסַפְתָּ קְדָשָׁה, וּבְרַכּוֹת שְׁאָנוּ
מְסֻדְרִים (לה) - הָרִי מְנוּרָה.

אַשְׁרֵי הָאִישׁ שְׁאַת זֶה שֵׁם בְּרַצוּנוֹ
לְהַשְׁלִים לְרַבּוֹנוֹ בְּכָל יוֹם וּלְתַקֵּן
עֲלִית קִיר קְטַנָּה זֶה לְרַבּוֹנוֹ
בְּתַקּוּנֵים הֵלְלוּ, אֲזִי וְדָאִי שֶׁהַקְּדוּשָׁה
בְּרוּף הוּא יְהִי אֹרְחוֹ בְּכָל יוֹם.
אַשְׁרֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאַשְׁרֵי
בְּעוֹלָם הַבָּא. מִשּׁוֹם שְׁאֵלוֹ
הָאַרְבַּעָה הֵם תְּקוּנֵי הַשִּׁכְיָה
לְהַתְתַּקֵּן לְבַעֲלָה. בְּאַרְבַּעָה
הַתְּקוּנִים הֵלְלוּ הִיא מִתְתַּקְּנָת
בְּיָפִיָּה בְּשִׁמְחוּתֵיהָ, בְּמִרְאָהָ, עַל
יְדֵי הַעֵם הַקְּדוּשׁ כָּל יוֹם.

הַמִּטָּה נִתְּנָה לְיַעֲקֹב לְהַתְתַּקֵּן,
וְלָכֵן יַעֲקֹב תַּקֵּן תַּפְלַת עַרְבִית.
שִׁלְחָן תַּקֵּן דְּוֹד הַמְּלַף בְּאוֹתָם
שִׁירוֹת וְתוֹשְׁבוֹת שְׁתַּקֵּן, כְּמוֹ
שִׁנְאָמֵר (תהלים כג) תַּעֲרֹף לְפָנַי
שִׁלְחָן נִגְדַּ צוֹרְרִי. כֶּסֶף תַּקֵּן אַבְרָהָם
בְּהַתְתַּקְּוֹתָא, שְׁעֵשָׂה טוֹב
וּשְׁלָמוֹת הַנְּשָׁמוֹת לְכָל בְּנֵי
הָעוֹלָם, וְאֵין תַּקֵּן הַכֶּסֶף אֲלָא

בְּאַתְתַּקְּוֹתָא דִּילִיָּה, דְּעַבִּיד טִיבוּ וּשְׁלִימוּ דְּנִשְׁמַתִּין לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, וְלִית

בְּחֶסֶד שֶׁל אַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף.

הַמְּנוּרָה תִּקַּן יִצְחָק, שֶׁקִּדַּשׁ שֵׁם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֵינֵי כָל
הָעוֹלָם, וְהָאִיר אֶת אֹר הַמְּנוּרָה
הָעֲלִיּוֹנָה בְּאוֹתָהּ קִדְּשָׁה. לְכֵן
צְרִיכִים הָעַם הַקְּדוֹשׁ לִזְמַן תְּמִיד
וְלָשִׁים רְצוּנִים לְסִדֵּר לְעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהוּא כְּעַל הַבַּיִת, אִישׁ
הָאֱלֹהִים, מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף
וּמְנוּרָה, לְהִיּוֹת שְׁלֵמוֹת בְּכָל יוֹם
מִעֲלֵה וּמִטָּה.

בְּשַׁעֲה שִׁישְׁרָאֵל מִיַּחֲדִים אֶת
הַיַּחֲדוּד שֶׁל סוּד שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
בְּרְצוֹן שֶׁלֵם, אֲזוּ יוֹצֵא מִתּוֹךְ סֶטֶר
שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן אֹר אֶחָד,
וְאוֹתוֹ אֹר מִכָּה לְתוֹךְ הַיַּצִּיּוֹץ
הַקָּשָׁה וּמִתְחַלֵּק לְשִׁבְעִים אֹרוֹת,
וְאוֹתָם שִׁבְעִים אֹרוֹת בְּשִׁבְעִים
עֲנָפֵי עֵץ הַחַיִּים.

אֲזוּ אוֹתוֹ אֵילָן מְעֵלָה רֵיחוֹת
וּבְשָׁמִים, וְכָל אֵילָנוֹת גֵּן עֵדֵן, כָּלֵם
מְעֵלִים רֵיחוֹת וּמִשְׁבַּחִים אֶת
רְבוּנָם, שֶׁהֵרִי אֲזוּ מִתְקַנְת הַגְּבִירָה
לְהַכְנִס לְחֶסֶף עִם בְּעֵלָה. כָּל אוֹתָם
אֵיבָרִים עֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם מִתְחַבְּרִים
בְּתִשׁוּקָה אַחַת וּבְרְצוֹן אֶחָד
לְהִיּוֹת אֶחָד בְּלִי פְרוּד כָּלֵל, וְאֲזוּ
בְּעֵלָה מִתְפַּקֵּן אֵלֶיהָ לְהַכְנִיסָהּ
לְחֶסֶף בְּיַחֲדוּד אֶחָד לְהַתְיַחַד עִם
הַגְּבִירָה.

וְכֵן אֲנוּ מְעוֹרְרִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים
(דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל. תִּקְנֵי עֲצֻמָּךְ,
הֵרִי בְּעֵלָךְ יָבֵא אֵלֶיךָ בְּתַקְנֵי
מִזְמַן כְּנֻגְדָךְ. ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד,
בְּיַחֲדוּד אֶחָד, בְּרְצוֹן אֶחָד, בְּלִי
פְרוּד, שֶׁכָּל אוֹתָם הָאֵיבָרִים
נַעֲשִׂים אֶחָד, וְנִכְנָסִים בְּאֶחָד
בְּתִשׁוּקָה.

בֵּינָן שְׁאוֹמְרִים יִשְׂרָאֵל "ה' אֶחָד"
בְּהַתְעוֹרְרוֹת שֶׁשָּׂה צְדָדִים, אֲזוּ כָל
אוֹתָם שֵׁשֶׁת הַצְּדָדִים נַעֲשִׂים אֶחָד
וְנִכְנָסִים בְּתִשׁוּקָה אַחַת, וְסוּד זֶה
ו' אֶחָד, פְּשִׁיטוֹת בְּלִבְדוּ בְּלִי

תִּקְוָנָא דְכֶסֶף, אֲלֵא בְּחֶסֶד דְאַבְרָהָם, כְּמָה
דְּאֵת אֲמֹר (ישעיה טז) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף.

מְנוּרָה (דף קל"ג ע"ב) אֲתִקִּין יִצְחָק, דְּאִקְדִּישׁ שְׁמָא
דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵינֵיהוֹן דְּכָל
עָלְמָא, וְנִהִיר נְהִירוֹ דְּבוּצִינָא עֲלָאָה בְּהֵיא
קְדוּשָׁה. בְּגִינֵי כֵךְ, צְרִיכִין עֲמָא קְדִישָׁא, לִזְמַן
תְּדִיר וְלִשְׁוֹאָה רְעוּתְהוֹן, לְסִדְרָא לְגַבֵּי עָלְמָא
עֲלָאָה, דְּאִהוּ מְאָרִיָּה דְּבִיתָא, אִישׁ הָאֱלֹהִים,
מִטָּה וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף וּמְנוּרָה, לְמַהוּי שְׁלִימוֹ
בְּכָל יוֹמָא, עֵילָא וְתַתָּא.

(ד"א כאן חסר) בְּשַׁעֲתָא דְקָא מִיַּחֲדֵי יִשְׂרָאֵל, יַחֲוּדָא
דְרִזָּא דְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּרְעוּתָא
שְׁלִים, כְּדִין נַפְק מְגוֹ סְתִימוֹ דְעָלְמָא עֲלָאָה,
חַד נְהִירוֹ, וְהֵהוּא נְהִירוֹ כְּטַשׁ גּוֹ בּוּצִינָא
דְקִרְדִּינוּתָא, וְאֲתַפְּלַג לְשִׁבְעִין נְהוּרִין, וְאֵינוֹן
שִׁבְעִין נְהוּרִין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּאֵילָנָא דְחַיִּי.
כְּדִין, הֵהוּא אֵילָנָא סְלִיק רֵיחִין וּבוּסְמִין, וְכָל
אֵילָנֵי דְגִנְתָא דְעֵדֵן, כָּלֵהוּ סְלִקִּין רֵיחִין,
וּמִשְׁבַּחָן לְמְאָרִיָּהוֹן, דְּהָא כְּדִין אֲתַתְּקַנְת
מְטְרוֹנִיתָא, לְאֲעֵלָא לְחוּפָה בְּהַדֵּי בְעֵלָה, כָּל
אֵינוֹן שְׁיִיפִין עֲלָאִין, כָּלֵהוּ מִתְחַבְּרִין
בְּתִיאובְתָא חֲדָא, וּבְרְעוּתָא חֲדָא, לְמַהוּי חַד
כָּלֵא פְרוּדָא כָּלֵל. וְכְדִין בְּעֵלָה אֲתַתְּקֵן לְגַבְהָא
לְאֲעֵלָא לְחוּפָה בְּיַחֲוּדָא חַד, לְאֲתִיחֲדָא
בְּמְטְרוֹנִיתָא.

וְעַל דָּא אֲנֵן מִתְעַרֵּי לֵיה, וְאֲמַרִּינָן (דברים ו) שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, אֲתִקִּין גְּרַמָּךְ, הָא בְּעֵלֶיךָ יִיתִי
לְגַבִּיךָ בְּתַקְוֹנוֹי, זְמִין לְקַבְּלָךְ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ
אֶחָד, בְּיַחֲוּדָא חֲדָא, בְּרְעוּתָא חֲדָא, בְּלֵא
פְרוּדָא, דְּכָל אֵינוֹן שְׁיִיפִין כָּלֵהוּ אֲתַעֲבִידוּ חַד,
וְעֵיילִין בְּחַד תִּיאובְתָא.

בֵּינָן דְּאֲמַרֵּי יִשְׂרָאֵל יְיָ אֶחָד בְּאֲתַעְרוּתָא דְשִׁית
סְטְרִין, כְּדִין כָּל אֵינוֹן שִׁית סְטְרִין,

דְּבָקוֹת אַחֲרַת אֱלֹהֵי, אֲלֵא הוּא לְבַדּוֹ
פְּשׁוּט מְכַל, וְהוּא אֶחָד.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַגְּבִירָה מְתַמְקֶנֶת
וּמְתַקְשֶׁטֶת, וְשִׁמְשִׁיָּהּ מְכַנְיָסִים אוֹתָהּ
בְּלוֹחֶשׁ רַב אֶל בְּעֵלָה, וְאוֹמְרִים: בְּרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. זֶהוּ
בְּלוֹחֶשׁ, שְׂכָף צָרִיף לְהַכְנִיסָהּ לְבַעֲלָה.
אֲשֶׁרֵי הַעֵם שִׁיּוֹדְעִים אֵת זֶה וּמְסַדְרִים
סְדוּר עֲלִיּוֹן שֶׁל הַאֲמֻנָה.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמַתְחַבְרִים הַבַּעַל
וְהַגְּבִירָה פְּאָחַד, אִזּוּ הַכְּרוֹז יוֹצֵא מֵצַד
הַדְּרוֹם, מִתְעוֹרְרִים חִלּוֹת וּמִחְנוֹת
שְׁמַגְלִים אֶהְבָּה לְרַבּוֹנָם.

אִזּוּ מִתְעוֹרֵר מִמֶּנָּה אֶחָד עֲלִיּוֹן, שְׁשֵׁמוֹ
בּוּאָ"ל, גְּדוֹל הַמִּחְנוֹת, וּבְיָדוֹ אֲרַבְעָה
מִפְתָּחוֹת שְׁנוּטֵל מֵאַרְבַּעַת צְדָרֵי
הָעוֹלָם. וּמִפְתַּח אֶחָד נִרְשֵׁם בְּאוֹת י',
וּמִפְתַּח אַחֵר נִרְשֵׁם בְּאוֹת ה', וּמִפְתַּח
אֶחָד נִרְשֵׁם בְּאוֹת ו', (וּמִפְתַּח אַחֵר נִרְשֵׁם
בְּאוֹת ה') וּמִבְּיָחִים אוֹתוֹ תַּחַת עֵץ הַחַיִּים.
וְאוֹתָם שְׁלֹשָׁה מִפְתָּחוֹת שְׁנִרְשָׁמוּ
בְּשִׁלְשׁ הָאוֹתִיּוֹת הַלְלוּ נְעֻשִׂים אֶחָד.
כִּיּוֹן שְׁנַעֲשִׂים אֶחָד, אוֹתוֹ הַמִּפְתָּח
הָאֶחָד עוֹלָה וְעוֹמֵד וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ
אַחֵר שֶׁהוּא כָּלֵל הַשְּׁלֵשׁ, וְכָל אוֹתָם
מִחְנוֹת וּחִלּוֹת נִכְנָסִים לְאוֹתָם שְׁנֵי
הַמִּפְתָּחוֹת לְתוֹךְ הַגֶּזֶן, וְכֻלָּם מִיַּחְדִּים
כְּמוֹ שְׁלֵמֶטָה.

יְהוָ"ה - זֶה רֵשֶׁם שֶׁל הָאוֹת י', הָרֵאשׁ
הָעֲלִיּוֹן שְׁבַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. אֲלֵהֵינוּ - זֶהוּ
סוּד שֶׁל רֵשֶׁם הָאוֹת ה' הָעֲלִיּוֹנָה,
הָאוֹת הַשְּׁנִיָּה שְׁבַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ. יְהוָ"ה
- זֶה מְשִׁיכָה שְׁנִמְשַׁכְתָּ לְמִטָּה בְּסוּד
הָרֵשֶׁם שֶׁל הָאוֹת ו', שֶׁהֵן שְׁתֵּימָם,
וְהָאוֹתִיּוֹת נִמְשַׁכוֹת לְהִיּוֹת בְּמִקּוֹם
הַזֶּה, וְהוּא אֶחָד. כָּל הַשְּׁלֵשׁ הַלְלוּ הֵן
אֶחָד בְּיַחְדֵּי אֶחָד.

יְהוָ"ה: דָּא רְשִׁימוֹ דָּאֵת י', רִישָׁא עֲלָא דְבִשְׁמָא קְדִישָׁא. אֲלֵהֵינוּ: דָּא

אִיהוּ רִזָּא דְרְשִׁימוֹ דָּאֵת ה' עֲלָא, אֵת תְּנִינָא דְבִשְׁמָא קְדִישָׁא.

יְהוָ"ה: דָּא מְשִׁיכוֹ דְאֵתְמִשְׁף לְתַמָּא, בְּרִזָּא דְרְשִׁימוֹ דָּאֵת ו', דְּאֵינּוֹן תְּרִין

אַתּוּן אֵתְמִשְׁכוֹ לְמַהוּי בְּאַתְרֵי דָּא, וְאִיהוּ אֶחָד. כָּל הַנִּי תִלְתָּא אֵינּוֹן חַד,

בְּיַחְדָּא חַד.

אַתְעֵבִידוֹ חַד וְעֲאֲלִין בְּחַד תִּיאֻבְבָתָא, וְרִזָּא
דָּא ו' חַד פְּשִׁיטוֹ בְּלוֹחֻדוּי, בְּלֵא דְבִקּוֹתָא
אַחֲרָא לְגַבִּיָּה, אֲלֵא אִיהוּ בְּלוֹחֻדוּי פְּשִׁיט
מְכַלָּא, וְאִיהוּ חַד.

בְּהִיא שְׁעָתָא, מְטְרוֹנִיתָא מִתְתַקְנָא
וּמְתַקְשֶׁטָא, וְעֵיילִין לָהּ

שְׁמִשְׁהָא בְּלוֹחִישׁוֹ סְגִי, לְגַבִּי בְּעֵלָה, וְאַמְרֵי
בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. דָּא
אִיהוּ בְּלוֹחִישׁוֹ, דְּהִכִּי אֲצַטְרִיף לְאַעֲלָא לָהּ
לְגַבִּי בְּעֵלָה. זַפְּאָה עֲמָא דִידְעֵי דָּא, וּמְסַדְרֵי
סְדוּרָא עֲלָא דְמַהִימְנוּתָא.

בְּהִיא שְׁעָתָא דְאַתְחַבְרוּ בְּעֵלָה
וּמְטְרוֹנִיתָא כְּחַדָּא, כְּדִין כְּרוֹזָא

נְפִיק מְסַטְרָא דְדְרוֹם, אֵתְעָרוּ חִילִין
וּמְשַׁרְיִין דְגַלְיָ רְחִימוּתָא לְגַבִּי מְאַרִיכוֹן.

כְּדִין אֵתְעָר חַד מְמַנָּא עֲלָא, בּוּאָ"ל
שְׁמִיָּה, רַב מְשַׁרְיִין, וּבִיּוֹדִיָּה אַרְבַּע

מִפְתָּחוֹ, דְנֻטִיל מְאַרְבַּע סְטְרֵי עֲלֵמָא, וְחַד
מִפְתָּחָא אֲתַרְשִׁים בְּאֵת י', וּמִפְתָּחָא אַחֲרָא
אַתַּרְשִׁים בְּאֵת ה'. וְחַד מִפְתָּחָא אֲתַרְשִׁים
בְּאֵת ו'. (וּמִפְתָּחָא אַחֲרָא אֲתַרְשִׁים בְּאֵת ה')

וְאַנְחָ לְהוּ תַּחוֹת אֵילָנָא דְחַיִּי. אֵינּוֹן תִּלְתַּת מִפְתָּחוֹן,
דְּאַתַּרְשִׁימוֹ בְּתִלְתַּת אֲתוּוֹן אֲלִין, אֵתְעֵבִידוֹ

חַד. כִּיּוֹן דְאַתְעֵבִידוֹ חַד, הֵהוּא מִפְתָּחָא
אַחֲרָא, סְלִיק וְקָאִים וְאַתְחַבְרַי בְּהִיא הוּא

אַחֲרָא כָּלְלָא דְתִלְתַּת, וְכָל אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין
וּחֵיילִין עֵיילִין לְאֵינּוֹן תְּרִין מִפְתָּחוֹן גּוֹ

גִּנְתָּא וְכֻלְהוּ מִיַּחְדִּי כְּגוֹוְנָא דְלְתַמָּא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וְלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ועידת מתוק מדבש ללומדי הזוהר ובני ברוך

צילום: יהודה פרקוביץ

